

Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage
zittinghoudende te Haarlem
fungerend president

UITSpraak

artikel 8:84 Algemene Wet Bestuursrecht (Awb)
artikel 33a en 33b Vreemdelingenwet (Vw)

reg.nr: AWB 99/6593 VRWET H

inzake: A
wonende/verblijvende te Arnhem, verzoekster,
mede ten behoeve van haar minderjarige kind
gemachtigde: mr C.G. Peper, advocaat te Arnhem,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr G.M.G. Hink, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

- 1.1 Verzoekster, geboren op 1947, heeft de Iraanse nationaliteit. Zij verblijft sedert 26 oktober 1998 in Nederland. Op 1 november 1998 heeft zij een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Op 12 maart 1999 heeft verweerder de Deense autoriteiten op grond van de Overeenkomst van Dublin (OvD) verzocht de behandeling van de betreffende aanvraag over te nemen. Op 8 april 1999 hebben de Deense autoriteiten dit verzoek gehonoreerd. Bij beschikking van 29 juni 1999, aan verzoekster uitgereikt op 12 augustus 1999, heeft verweerder de desbetreffende aanvraag niet ingewilligd wegens de niet-ontvankelijkheid ervan. Verzoekster heeft op 12 augustus 1999 tegen deze beschikking een bezwaarschrift ingediend. Verweerder heeft bepaald dat uitzetting, gedurende de periode dat het bezwaar aanhangig is, niet achterwege zal blijven.
- 1.2 Bij verzoekschrift van 12 augustus 1999 heeft verzoekster de president van de rechtbank verzocht bij wijze van voorlopige voorziening over te gaan tot schorsing van de beslissing van verweerder om uitzetting niet achterwege te laten, totdat op het bezwaarschrift is beslist. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verzoekschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek met toepassing van artikel 33b Vw.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 3 september 1999. Ter zitting hebben verzoekster en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader uiteengezet.

2. OVERWEGINGEN

- 2.1 Ingevolge artikel 8:81 van de Awb kan -onder meer- indien voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt, de president van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Verzoekster legt aan haar aanvraag ten grondslag dat zij in aanmerking komt voor toelating als vluchteling en beoogt met het onderhavige verzoek haar uitzetting hangende het verdere onderzoek in de bezwaarfase te voorkomen.

- 2.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder a, Vw blijft uitzetting hangende bezwaar achterwege, tenzij er in redelijkheid geen twijfel over kan bestaan dat geen gevaar bestaat voor vervolging als omschreven in artikel 15, eerste lid, Vw.
- 2.4 Verzoekster stelt zich op het standpunt dat verweerder haar aanvraag had moeten behandelen op grond van artikel 3, vierde lid, Ovd. Nederland heeft immers vier en een halve maand gewacht met het indienen van een zogenoemde claim bij de Deense autoriteiten, terwijl het na de instemming van de Deense autoriteiten nog eens 4 maanden heeft geduurd alvorens zij een beschikking heeft ontvangen. Op grond van het tijdsverloop had verweerder derhalve moeten beslissen de aanvraag zelf in behandeling te nemen. Verzoekster heeft hierbij verwezen naar uitspraken van 20 mei 1998 en 24 juni 1999 van deze rechtbank.
- Voorts is verzoekster van mening dat verweerder haar aanvraag had moeten behandelen vanwege haar medische klachten. Zij lijdt onder meer aan slaap- en concentratieproblemen, stemmingswisselingen, nachtmerries, herbelevingen, verward zijn en obsessieel piekeren. Deze klachten zijn mede het gevolg van haar vrees naar Denemarken te worden teruggestuurd.
- Tot slot doet verzoekster een beroep op de 'tenzij-clausule' zoals neergelegd in artikel 15b, tweede lid, onder a, Vw. Zij meent te zijn uitgeprocedeerd in Denemarken en heeft hiertoe een tweetal, in de Deense taal gestelde stukken overgelegd. Een vertaling hiervan is niet voorhanden.
- 2.5 Verweerder stelt zich op het standpunt dat ingevolge TBV 1999/11 van 11 juni 1999 een aanvraag pas in behandeling wordt genomen op grond van artikel 3, vierde lid, Ovd indien er zes maanden na ontvangst van het claimakkoord nog altijd geen Dublinbeslissing is genomen op het asielverzoek, tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden. Omdat in het onderhavige geval tussen het claimakkoord en de afwijzende beschikking geen zes maanden zijn verstreken ziet verweerder geen aanleiding om de verantwoordelijkheid voor behandeling van de asielaanvraag aan zich te trekken. Voorts heeft verweerder nog gewezen op artikel 11 Ovd waarin is bepaald dat een verdragsstaat in principe 6 maanden de tijd heeft een claim in te dienen, indien wordt gemeend dat een andere staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.
- Verweerder is verder van mening dat Denemarken verzoekster de nodige medische verzorging kan bieden, zodat ook hierin geen reden ligt om het asielverzoek zelf in behandeling te nemen. Eventueel kan verzoekster nog een beroep doen op artikel 25 Vw.
- Tot slot moet volgens verweerder een beroep op de 'tenzij-clausule' falen aangezien ook uit de door verzoekster overgelegde -overigens niet vertaalde- stukken niet kan blijken dat zij in Denemarken is uitgeprocedeerd, dan wel dat er sprake zou zijn van relevante feiten die tijdens de procedure in Denemarken geen rol hebben kunnen spelen.
- 2.6 De president stelt allereerst vast dat verzoekster op 1 november 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling heeft gedaan. Op 2 november 1998 heeft het Dublingehoor plaatsgevonden. Op 12 maart 1999 heeft verweerder op grond van het bepaalde in artikel 11, eerste lid, Ovd de Deense autoriteiten verzocht de behandeling van het asielverzoek over te nemen. Bij brief van 8 april 1999 hebben de Deense autoriteiten verweerder bericht dat zij bereid zijn verzoekster terug te nemen. Bij beschikking van 29 juni 1999 is de door verzoekster ingediende aanvraag om toelating als vluchteling niet ingewilligd wegens de niet-ontvankelijkheid daarvan. Deze beschikking is aan verzoekster op 12 augustus 1999 uitgereikt.
- 2.7 In artikel 11, eerste lid, Ovd is bepaald dat een Lid-Staat in ieder geval binnen zes maanden na het indienen van het (asiel)verzoek om overname kan verzoeken. De president stelt vast dat tussen het moment van het asielverzoek en het moment waarop verweerder heeft verzocht om overname een periode van vier maanden en twaalf dagen is gelegen, zodat moet worden geconcludeerd dat het verzoek om overname heeft plaatsgevonden binnen de in artikel 11, eerste lid, Ovd genoemde termijn.

- 2.8 Ingevolge TBV 1999/11 wordt een asielaanvraag op grond van artikel 3, vierde lid, OvD in Nederland behandeld indien zes maanden na ontvangst van het claimakkoord nog altijd geen Dublinbeschikking is genomen. Deze beleidsregel is in de -onder meer door verzoekster aangehaalde- jurisprudentie niet onredelijk geacht. De president stelt vast dat de Dublinbeschikking, ook als wordt uitgegaan van de datum van uitreiking van die beschikking, is genomen binnen zes maanden na ontvangst van het claimakkoord.
- 2.9 Ingevolge het bepaalde in artikel 11, vijfde lid, OvD dient de overdracht plaats te vinden uiterlijk een maand na aanvaarding van het verzoek tot overname of een maand na de beëindiging van de geschilprocedure die eventueel door de vreemdeling tegen het besluit tot overdracht is aangespannen, indien aan die procedure schorsende werking is verbonden. Verzoekster heeft eerst op 12 augustus 1999 kennis genomen van het besluit tot overdracht, welk besluit impliciet is neergelegd in verweerders beschikking van 29 juni 1999. Verzoekster heeft diezelfde dag tegen deze beschikking bezwaar gemaakt en tegelijkertijd een verzoek gedaan aan de president tot het treffen van een voorlopige voorziening. Het met het bezwaar connexe verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening heeft tot gevolg dat, overeenkomstig het bepaalde in hoofdstuk A6/4.2.4 Vc. uitzetting in beginsel achterwege blijft totdat de president uitspraak heeft gedaan. Hoewel met de in TBV 1999/11 neergelegde termijn van zes maanden de in artikel 11, vijfde lid, OvD genoemde termijn van één maand ruimschoots wordt opgerekt, brengt de systematiek van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid rechtsmiddelen aan te wenden in ieder geval met zich dat uitzetting binnen een termijn van één maand na het claimakkoord niet kan worden gerealiseerd. Gegeven de mogelijkheid tegen de overdracht rechtsmiddelen aan te wenden, zal de overdracht dienen plaats te vinden uiterlijk één maand nadat de geschilprocedure tegen het besluit tot overdracht is beëindigd.
- 2.10 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen komt de president tot het oordeel dat verweerder in overeenstemming met het bepaalde in de OvD en de TBV 1999/11 heeft beslist de aanvraag van verzoekster niet-ontvankelijk te verklaren. Er kan evenwel aanleiding zijn, te oordelen dat bij een asielzoek(st)er sprake is van opgewekt vertrouwen zijdens verweerder, op grond waarvan verweerder de aanvraag alsnog in behandeling zou moeten nemen. Hiervan is in het onderhavige geval niet gebleken. Verzoekster heeft immers op 2 november 1998 een zogenaamd 'Dublingehoor' ondergaan, waarbij haar te kennen is gegeven dat een ander Dublinland mogelijk verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek, maar dat Nederland toch, bijvoorbeeld naar aanleiding van de in het Dublingehoor naar voren gebrachte feiten en omstandigheden, kan besluiten de aanvraag zelf in behandeling te nemen. Verzoekster is dan ook gevraagd eventuele bezwaren tegen een overdracht kenbaar te maken. Nu zij in het Dublingehoor geen feiten of omstandigheden heeft kenbaar gemaakt die zich verzetten tegen een overdracht aan de Deense autoriteiten, valt niet in te zien dat zij er 4 maanden nadien op mocht vertrouwen dat Nederland haar aanvraag in behandeling zou nemen. Tevens kan niet worden gezegd dat een combinatie van tijdsverloop, in casu viereneenhalve maand vóór het indienen van de claim en vier maanden na het claimakkoord, moet leiden tot de conclusie dat bij verzoekster het vertrouwen is opgewekt dat Nederland het asielverzoek aan zich zou trekken. Nog daargelaten de vraag naar de juistheid van het optellen van de perioden gelegen voor en na het claimakkoord, moet worden vastgesteld dat verweerder verzoekster op 12 maart 1999 heeft bericht dat bij de autoriteiten van Denemarken een verzoek tot overname was ingediend.
- 2.11 Voorts is de president met verweerder van oordeel dat de medische problemen van verzoekster geen aanleiding vormen te concluderen dat verweerder de aanvraag zelf in behandeling had moeten nemen. Denemarken bezit immers ook een hoge medische standaard, zodat verzoekster in dat land kan worden behandeld indien dit noodzakelijk mocht zijn.
- 2.12 Ook het beroep op de 'tenzij-clausule' faalt. Voor een geslaagd beroep hierop is immers een eerste voorwaarde dat de betrokken asielzoek(st)er aannemelijk moet hebben gemaakt dat in het

eerstverantwoordelijke Dublinland reeds een beslissing is genomen op grond waarvan hij/zij met onmiddellijke uitzetting naar het land van herkomst wordt bedreigd, zonder dat daartegen nog een rechtsmiddel kan worden aangewend waardoor de uitzetting wordt opgeschort. Met die situatie dient te worden gelijkgesteld het geval dat een rechtsmiddel heeft opengestaan zonder dat, als gevolg van voor zijn/haar rekening en risico komende omstandigheden, de betrokken asielzoek(st)er die mogelijkheid heeft benut. Verzoekster is hierin niet geslaagd nu zij slechts twee onvertaalde Deense stukken heeft overgelegd, waaruit de president niet kan afleiden of aan de hierboven genoemde voorwaarde is voldaan. Dat deze stukken niet vertaald zijn dient voor rekening van verzoekster te komen, nu zij reeds op 1 november 1998 een aanvraag hier te lande heeft ingediend en bedoelde stukken eerst op 2 september 1999, 1 dag voor de zitting, zijn overgelegd.

Ten overvloede wordt hierbij nog opgemerkt dat niet is gebleken dat het besluit van de Deense autoriteiten om verzoekster niet toe te laten als vluchteling berust op relevante feiten die in de Deense procedure geen rol hebben gespeeld.

- 2.13 Op grond van het voorgaande moet worden geoordeeld dat er door overdracht van verzoekster aan Denemarken in redelijkheid geen twijfel over kan bestaan dat direct noch indirect gevaar bestaat voor vervolging als bedoeld in artikel 15, eerste lid, Vw en dat het bezwaarschrift, voor zover dat is gericht tegen de weigering van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard, geen redelijke kans van slagen heeft.
- 2.14 Nu ook anderszins niet is gebleken van strijd met rechtsregels, bestaat in het onderhavige geval, gelet op de betrokken belangen, geen aanleiding voor het treffen van de gevraagde voorziening zodat het verzoek zal worden afgewezen. Tevens ziet de president aanleiding gebruik te maken van het bepaalde in artikel 33b Vw door het bezwaar tegen de beschikking van 29 juni 1999 ongegrond te verklaren.
- 2.15 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

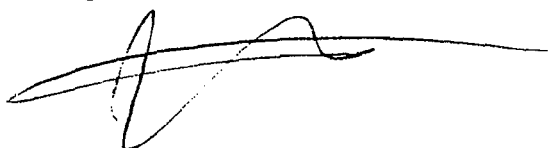
3. BESLISSING

De fungerend president:

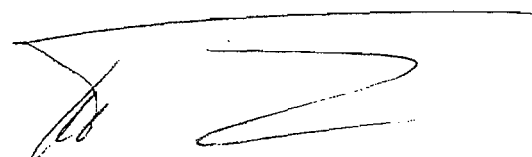
wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;

verklaart het bezwaarschrift van 29 juni 1999 ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr B.H. Franke, fungerend president, in tegenwoordigheid van mr M.P.H. van Wezel als griffier en uitgesproken in het openbaar op 17 september 1999, in tegenwoordigheid van de griffier.

afschrift verzonden: 24 SEP. 1999

RECHTSMIDDEL

Tegen deze uitspraak staat geen gewoon rechtsmiddel open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage

